

Ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου στους Δ΄ Χαιρετισμούς στην Λαμία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Θερμή υποδοχή επεφύλαξαν οι ιερείς, οι αρχές του τόπου και ο πιστός λαός στον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Νέας Ιουστινιανής και πάσης Κύπρου κ.κ. Γεώργιο κατά την άφιξή του στον Ιερό Μητροπολιτικό και Καθεδρικό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Λαμίας.

Ο Μακαριώτατος κ. Γεώργιος χοροστάτησε στην Ιερά Ακολουθία της **Δ΄ Στάσης των Χαιρετισμών στην Υπεραγία Θεοτόκο**, συγχοροστατούντων των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών, Χαλκίδος, Ιστιαίας και Βορείων Σποράδων **κ. Χρυσοστόμου**, Θηβών, Λεβαδείας και Αυλίδος **κ. Γεωργίου**, Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων **κ. Τιμοθέου** και του Ποιμενάρχου, Φθιώτιδος **κ. Συμεών**.

Η Ιερά Ακολουθία μεταδόθηκε απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και

διαδικτύου και τους Ιερούς Ύμνους απέδωσαν πολυμελείς χοροί απαρτιζόμενοι από τους Πρωτοψάλτες των Ιερών Ναών της πόλεως, τους Καθηγητές και τους μαθητές του Ωδείου της Ιεράς Μητροπόλεως «Γερμανός ο Μελωδός» υπό την εμπνευσμένη καθοδήγηση του Διευθυντού του Ωδείου και Πρωτοψάλτου του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού Δρ. κ. Ανδρέου Ιωακείμ.

Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Νέας Ιουστινιανής και πάσης Κύπρου κ.κ. Γεώργιος στον εμπνευσμένο λόγο του σημείωσε:

«Ευχαριστώ ιδιαίτερα Σεβασμιώτατε τους Αγίους τους αδελφούς Αρχιερείς, τους άρχοντες του τόπου και όλο τον λαό και από την υποδοχή που μου κάνετε, την νιώθω ότι απευθύνεται στον ιερότατο θεσμό, τον οποίο εκπροσωπώ, την δισχιλιόχρονη Αυτοκέφαλη, αλλά και μαρτυρική Εκκλησία της Κύπρου και από το μεσημέρι που πατώ αυτά τα χώματα, στα οποία πάτησε βαριά το πόδι της η ιστορία μία ιδιαίτερη αγαλλίαση, νιώθω τα σκιρτήματα της καρδιάς σας που έχουν ενωθεί με την υπόλοιπη μητέρα Ελλάδα και απολαμβάνω τη μητρική αγκαλιά και καταλαμβάνομαι και από μελαγχολία, γιατί σκέφτομαι και τα παθήματα της ιδιαίτερης πατρίδας μου της Κύπρου, η οποία εδώ και 3500 χρόνια είναι ελληνική και νοτίζεται και τον απόηχο 20 αιώνων, Αποστολικών βηματισμών και εν τούτοις, παρά το ό,τι κράτησε την καρδιά της ελληνική, έστω και αν πέρασαν από εκεί πολλοί κατακτητές και άφησαν τα ίχνη της τυραννικής διέλευσης τους, σήμερα ακόμα στενάζει κάτω από τον τούρκο κατακτητή κι έχουν περάσει 51 χρόνια από τότε, που η μισή πατρίδα μας βρίσκεται υπό κατοχή, όταν πολλές εκκλησίες μας. Γύρω στις 560 καταστρέφονται καθημερινά και καταργούνται λόγω και του χρόνου και της εγκατάλειψης, όταν ακούμε καθημερινά και δεν κρύβονται πια οι τούρκοι, ότι αποσκοπούν στην ανάκτηση την κατάκτηση, δηλαδή και τουρκοποίηση ολόκληρης της Κύπρου, νιώθουμε αυτήν τη μελαγχολία, αλλά ταυτόχρονα αρχίζει και μέσα μας να γιγαντώνεται το φρόνημα και να λέμε και διακηρύσσουμε πάντοτε ότι όχι 50, ούτε 100 και 1000 χρόνια για να περάσουν, δεν ξεγράφουμε πατρίδες και δεν απεμπολούμε τα δικαιώματά μας, γι' αυτό και θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε μαζί με όλο το Έθνος.

Θα μου επιτρέψετε όμως να πω και λίγα λόγια για την Υπεραγία Θεοτόκο, την οποία με ιδιαίτερο τρόπο τιμούμε αυτές τις μέρες και είναι γεγονός, ότι όλος ο Ορθόδοξος κόσμος σεμνύνεται για το πρόσωπό Της και την τοποθετούμε πάνω και από αγγέλους και αρχαγγέλους πάνω και από τα Χερουβείμ και από τα Σεραφείμ. Μία λειτουργική μας ευχή λέει πως τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ πετούν φοβισμένα γύρω από τον Θρόνο του Θεού και καλύπτουν τα πρόσωπά τους «κύκλω εστώτα και περιπτάμενα φόβω της απροσίτου Σου δόξης κατακαλύπτεται». Για την Παναγία όμως διαβάζουμε στην Αγία Γραφή ότι «παρέστη ή Βασίλισσα έκδεξιῶν

σου, ἐνίματισμῶδιαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη». Η Παναγία στέκεται στα δεξιά του θρόνου του Βασιλέως στολισμένη με όλες τις αρετές της.

Άγιοι και μεγάλοι ξέρετε ότι υπήρξαν πολλοί, πέρασαν από τη γη μας άνθρωποι, οι οποίοι έφτασαν σε τέτοια ύψη αγιότητας, ώστε αμείφθηκαν από τον Θεό με το να μην δουν θάνατο, να μεταφερθούν ζώντες εις τους ουρανούς, όπως ο προφήτης Ηλίας, όπως ο δίκαιος Ενώχ. Υπήρξαν άλλοι όπως ο Απόστολος Παύλος που έφτασαν σε τέτοια ύψη αρετής που να λένε ενσυνείδητα «Ζῶδεδούκέτιέγώ, ζῆδένέμοι Χρίστος». Η Παναγία όμως διαφέρει από όλους αυτούς και θα διαφέρει και θα υπερέχει από όλους τους ανθρώπους, που θα περάσουν από τη γη αυτή, μέχρι τη συντέλεια των αιώνων, γιατί είναι το μοναδικό ανθρώπινο πρόσωπο η Παναγία με το οποίο Ιησούς Χριστός συνδέεται με μια μοναδική, με μια ανεπανάληπτη σχέση. Για όλους εμάς ο Χριστός είναι ο Δημιουργός, ο Σωτήρας, ο Λυτρωτής, ο Ευεργέτης. Για την Παναγία είναι ταυτόχρονα και ο Υιός. Μόνη αυτή τον γέννησε, μόνη αυτή τον εβάσταξε στην Άχραντη Γαστέρα της και μόνη αυτή έφτασε στο σημείο να εκπληρώσει πλήρως τον σκοπό ,για τον οποίο δημιουργηθήκαμε. Ο Θεός μας δημιούργησε για να ενωθούμε μαζί Του κι εκείνη ενώθηκε μαζί Του, γιατί για τους 9 μήνες που τον έφερε στην Άχραντη Γαστέρα της, οι βιολογικές της λειτουργίες ταυτίστηκαν με τις βιολογικές λειτουργίες του Υιού Της, γι' αυτό λοιπόν το μοναδικό και ανεπανάληπτο λόγο, την τιμούμε ιδιαίτερα, την τοποθετούμε πάνω και από αγγέλους και από αρχαγγέλους. Η θέση της αυτή βέβαια δεν της δόθηκε χαριστικά. Ήταν αμοιβή των κόπων της, των αρετών της. Ήθελα να επισημάνω δυο τρεις αρετές από αυτές τις μεγάλες αρετές ,που επέδειξε για να επιβλέπει επ' Αυτήν ο Δυνατός.

Ήταν πρώτα μεγάλη η πίστις Της. Ακούει από το στόμα του Αγγέλου ότι θα φέρει στη γη τον γιο του Θεού και το ξέρει η ανθρώπινη εμπειρία της λέει ότι ούτε άνθρωπο απλό δεν μπορεί να φέρει στη γη «επί άνδρα ου γινώσκει», δεν είχε καμιά επαφή με κανέναν άντρα όχι μόνο Θεό να φέρει, ούτε άνδρα απλό εντούτοις πίστεψε «ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου», πίστεψε, ότι δεν υπήρχε περίπτωση να μην πραγματοποιηθεί εκείνο, το οποίο της ανήγγειλεν ο Θεός δια του αγγέλου. Πολλές φορές στεκόμαστε με απορία μπροστά στη μεγάλη πίστη, που επέδειξε ο Αβραάμ, μα αν συγκρίνουμε ήταν υπέρμετρα μεγαλύτερη η πίστη της Παναγίας παρά εκείνον. Ήταν ύστερα μεγάλη και η ταπείνωση της Παναγίας, το ότι συνομιλεί με αγγέλους, το ότι δέχεται την αποκάλυψη του «χρόνοις αἰώνιοις εἰσηγημένου μυστηρίου», του ότι «συλλαμβάνει κατὰ τρόπον παράδοξον ἐν γαστρὶ», τίποτα από αυτά δεν συμβάλλουν σε εγωιστικό φρόνημα. Αντίθετα πάλι λέει η Αγία Γραφή «πάντα συνετήρει τὰ ρήματα ταῦτα συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς», μόνη της διαλογιζόταν, μόνη της σκεφτόταν και δόξασε με την καρδιά της τον Θεό. Ο άγγελος την αποκαλεί «Κεχαριτωμένη», η Αγία Γραφή την ονομάζει βασίλισσα «παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, ἐνίματισμῶδιαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη» και εκείνη ονόμαζε τον εαυτό Της δούλη. «Ἴδου ἡ

δούλη Κυρίου γένοιτόμοι κατὰ τὸ ῥῆμα σου». Μεγάλη λοιπόν η ταπείνωσης της, μεγάλη όμως και η υπομονή της.

Ο Υιός της πριν ακόμα γεννηθεί την υπέβαλε σε πολλές ταλαιπωρίες, δημιούργησε τις αμφιβολίες του Ιωσήφ, ο οποίος «ζάλην ἔνδοθεν ἔχων λογισμῶν ἀμφιβόλων ἐταράχθη» και έπρεπε να έχει πολλή υπομονή η Παναγία, για να του εξηγήσει, να τον πείσει, ότι εκείνο που έγινε σε αυτήν ήταν εκ Πνεύματος Αγίου. Αμέσως μετά την Γέννηση Του, ο Υιός της την υποβάλλει σε άλλες μεγαλύτερες ταλαιπωρίες, την προσφυγοποίηση στην Αίγυπτο φεύγοντας από τον Ηρώδη και ξέρουν ιδιαίτερα οι Κύπριοι, αλλά και άλλοι πρόσφυγες, που ήρθαν από τα από τη Μικρά Ασία από τα άλλα ελληνικά μέρη, τι σημαίνει να φεύγεις από την πατρίδα σου, να εγκαταλείπεις το σπίτι σου, τις περιουσίες σου, τους τάφους των προγόνων σου, να μην ξέρεις αν θα ξανά επιστρέψεις πίσω και είχε μεγάλη υπομονή η Παναγία, για να ακολουθήσει σιωπηλά τον Ιωσήφ, παίρνοντας τον Υιόν Της εις την Αίγυπτο.

Καθ' όλη τη διάρκεια της επίγειας ζωής του Χριστού έπρεπε πάλι να έχει πολλά αποθέματα υπομονής η Παναγία, για να βλέπει εκείνος που ευεργετούνταν από τον Χριστό να τον διώκουν και να μην μεμψιμοιρίσει, να μην πει παραπονετικό λόγο για αυτούς, τα αποθέματα της υπομονής της εμφάνισαν στο Σταυρό του Υιού Της, όταν εκπληρώθηκε πέρα για πέρα εκείνη η Προφητεία του Συμεών κατά την ημέρα της Υπαπαντής, «ότι θα περνούσε διστομον μαχαίρι την ψυχή της για τον Υιόν Της» και πράγματι η στάση της υπομονής της φαίνεται χαρακτηριστικά μέσα στο Ευαγγέλιο. Το ευαγγέλιο λέει χαρακτηριστικά ότι «εἰστήκεισαν δὲ παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς». Στάθηκαν, ήσαν όρθιοι. Όταν εμείς πρόκειται να δεχθούμε κάποιο λυπηρό άγγελμα μας προτρέπουν να καθίσουμε για να το δεχτούμε ηπιότερα, την Παναγία περνούσε δίστομον μαχαίρι βλέποντας τον Υιό Της να πεθαίνει και όπως ήταν όρθια κάτω από τον Σταυρό κι έτσι συμβολίζουμε και την παριστάνουμε και εμείς στο ύψος του εικονοστασίου όρθια, για να είναι πηγή έμπνευσης και θάρρους και για εμάς που μας χτυπούν οι συμφορές του κόσμου. Μεγάλη λοιπόν και η υπομονή της Παναγίας.

Να αναφέρω τέλος και την αγάπη Της προς όλο τον κόσμο φτάνει ας θυμηθούμε τον γάμο της Κανά, ήταν καλεσμένη η Παναγία σε εκείνον τον γάμο και όταν αντιλήφθηκε ότι τελείωσε το κρασί από τη φτωχή εκείνη οικογένεια χωρίς κανέναν να της το ζητήσει ήρθε στον Υιόν Της και του είπε «οἶνον οὐκ ἔχουσιν», δεν έχουν κρασί, θα ντροπιαστούν οι και φαίνεται πως ήταν τέτοιο παρακλητικόν το βλέμμα Της, που ο Χριστός για χάρη Της έκαμε το πρώτο του θαύμα.

Αυτής της αγάπης της Παναγίας είμαστε μέτοχοι και όλοι εμείς. Έχει λεχθεί προσφυώς, ότι η Παναγία είναι η Μήτηρ των ορφανών, η Μητέρα των ορφανών, δεν είναι μόνο η Μητέρα των ορφανών, δεν αναπληρώνει μόνο τη φυσική μητέρα

σε όσους τη χάνουν. Είναι η δεύτερη Μητέρα όλων μας και δεν την νιώθουμε έτσι ψυχολογικά φωνάζοντας «Παναγία μου» όταν βρεθούμε σε κίνδυνο, ο ίδιος ο Χριστός, ο ίδιος ο Υιός της ανέθεσε αυτόν τον ρόλο. Θυμηθείτε πάλι σκηνή κάτω από τον Σταυρόν λένε οι ευαγγελιστές ότι ήσαν εκεί και «καίγυναῖκες αἰσυνακολουθήσασαι αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας», ήταν κι άλλες πολλές γυναίκες εκεί κι όμως φεύγοντας ο Χριστός από τον κόσμο τούτο δεν την εμπιστεύεται δεν την αφήνει σε μια άλλη γυναίκα, δυο γυναίκες θα μπορούσαν ευκολότερα να αλληλοεξυπηρετηθούν, την αφήνει σε έναν μαθητή του τον Ιωάννη, λέγοντάς του: ιδού η μήτηρ σου και λέγοντας σε κείνη ιδού ο υιός σου, γιατί ήθελαν από τότε να πει πως όλοι οι μαθητές Του, όλοι οι πιστοί Του, όλοι οι οπαδοί Του, όλοι οι χριστιανοί θα είχαν και την Μητέρα Του δική τους. Μητέρα κι έτσι αντελήφθει η Παναγία τον ρόλο της πολύ νωρίς ενόσω βρισκόταν στη γη ο Χριστός, ο ρόλος της ήταν περιθωριακός βρισκόταν στο περιθώριο αμέσως μετά την ανάληψη Του την βλέπουμε να παίρνει ενεργό ρόλο ανάμεσα στους Αποστόλους, λένε οι Πράξεις των Αποστόλων ότι «ἦσαν προσκαρτεροῦντες οἱ ἀπόστολοι σὺν Μαρίας τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ» στο υπερώο της Ιερουσαλήμ αναμένοντας το Άγιο πνεύμα.

Σε αυτή λοιπόν καταφεύγουμε όλοι οι άνθρωποι, όλων των γενεών και είναι γι' αυτό το λόγο που η Ακολουθία των Χαιρετισμών μας γεμίζει με μια γαλήνη, γιατί απευθύνεται στο Αγιώτερο Πρόσωπο της θρησκείας μας, στην Παναγία, αλλά και για μας τους Έλληνες, γιατί συνδέεται και με την Κωνσταντινούπολη, την Πόλη των ονείρων αλλά και των αναστεναγμών μας. Συνδεδεμένη η Ακολουθία με τον 7ο μ. Χ. αιώνα, με την απόκρουση των Αβάρων κατά την πολιορκία της Κωνσταντινούπολης μετά την απόκρουση ψάλλθηκε ο Ακάθιστος Ύμνος και για πρώτη φορά ψάλλθηκε και αυτό το οποίο έχουμε ως δεύτερο Εθνικό Ύμνο «Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια».

Μας συνδέει λοιπόν και με τις εθνικές μας καταβολές γι' αυτό και μας συγκινεί μα και το γεγονός ότι τοποθετήθηκε από την Εκκλησία μέσα στην περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής ενώ η απόκρουση των Αβάρων έγινε στον Αύγουστο μήνα η Εκκλησία την τοποθέτησε στη διάρκεια της Μεγάλης Σαρακοστής, μας δείχνει, ποιος είναι ο βοηθός μας σε αυτόν τον αγώνα τον πνευματικό, ο μεγαλύτερος βοηθός, είναι η Παναγία και όσοι παρακολουθείτε και τις άλλες Ακολουθίες, τις υπόλοιπες μέρες, θα ξέρετε ότι τη Δευτέρα την Τρίτη την Τέταρτη τη Πέμπτη και πρωί και βράδυ οι Ακολουθίες μας είναι διαφορετικές είναι Ακολουθίες αναστεναγμών, βοούμε με αναστεναγμό προς τον Θεό να μας συγχωρήσει «Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῷ» λέμε πολλές φορές ενώ σήμερα είναι δοξαστικός ο τόνος της Ακολουθίας.

Μας ξεγελά βέβαια πολλές φορές το γεγονός ότι σήμερα η Παναγία απολαμβάνει των τιμών και του ουρανού και της γης. Τιμάται και από τους ανθρώπους και από τον Θεό και από τους αγγέλους, να μην ξεχνούμε όμως και να μη μας διαφεύγει το

γεγονός, ότι στην επίγεια ζωής της πέρασε από όλα τα στάδια του ανθρώπινου πόνου, γεύτηκε πρώτα την ορφάνια, οι γονείς της ο Ιωακείμ και η Άννα την έφεραν σε μεγάλη ηλικία στη γη και όταν βγήκε από τον Ναό είχαν ήδη πεθάνει, ξέρει τι θα πει ο καημός των ορφανών, ένωσε τη μεγάλη λύπη της υποδούλωσης της πατρίδας της στους Ρωμαίους, δεν μπορούσαν ελεύθερα να λατρέψουν το Θεό τους, να γιορτάσουν τις εθνικές τους γιορτές γιατί ήταν υπόδουλοι, ένωσε και τους κατατρεγμούς και τι θα πει να είσαι πρόσφυγας σε ξένη χώρα, ένωσε και τον κατατρεγμό του Υιού Της, από εκείνους που ευεργετούνταν, εγεύτηκε και τη μεγαλύτερη λύπη, που μπορεί να νιώσει άνθρωπος, εκήδεψε τον Υιόν Της.

Μπορεί λοιπόν και να μας καταλάβει, γιατί και εμείς παίρνουμε από αυτά τα στάδια του επίγειου πόνου, άλλοι με υποδούλωση της πατρίδας τους, αλλά με οικογενειακές συμφορές, άλλοι με κατατρεγμούς, ας προστρέχουμε λοιπόν σε αυτήν και να ξέρουμε ότι τα πάντα δύνανται, είναι Μητέρα του Θεού κι αφού μπορεί να μας καταλάβει ουδέποτε μας ξεχνά».

[Δείτε ΕΔΩ φωτογραφικό υλικό](#)

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου